

Porțile Ierusalimului - J. L. Ayers

Această lucrare scurtă tratează cele zece porți din zidurile Ierusalimului, așa cum sunt ele enumerate în cartea lui Neemia capitolul 3. Însemnătatea numelor în succesiunea lor ne oferă un tablou al progresului normal al vieții spirituale a credinciosului.

Evenimentele despre care se relatează în acest capitol au avut loc aproximativ în anul 445 înainte de Hristos, aceasta a fost la aproximativ 90 de ani de la sfârșitul captivității babiloniene.

Cores (Cirus), împăratul Persiei, a fost folosit de Dumnezeu ca unealtă, ca să aducă pe poporul Său înapoi la Ierusalim, ca să reclădească din nou Casa lui Dumnezeu (Ezra 1, 1-4). Ierusalimul trebuia să devină din nou punctul central și locul de adunare, căci Ierusalimul era singurul loc unde Dumnezeu a făgăduit să lase Numele Său să locuiască. Tot așa și astăzi există numai *un singur* loc adevărat al strănerii laolaltă, și anume acolo unde credincioșii se strâng numai în Numele Domnului Isus (Matei 18, 20).

Profețiile care se referă la Cyrus le găsim în cartea prorocului Isaia capitolul 44 versetul 28 și capitolul 45 versetele 1-4. Cele două cărți, a lui Ezra și Neemia, care în vechiul canon ebraic constituie o singură carte, relatează despre realizarea poruncilor lui Cyrus, și anume zidirea Templului, reclădirea cetății și reconstruirea zidurilor cu porțile lor.

Evenimentul, despre care relatează capitolul trei al cărții Neemia, a avut loc la aproximativ 90 de ani de la începutul reînțoarcerii descrisă în Ezra 1. Între Ezra capitolul 3 versetul 10 și Ezra capitolul 6 versetul 15 sunt aproximativ 20 de ani, deoarece în reconstrucția Templului a intervenit o perioadă lungă de întrerupere a lucrărilor. Între capitolul 6 și capitolul 7 este de asemenea o perioadă lungă de timp în care lucrările au încetat.

În Neemia 3 ni se relatează numai cum au fost construite zidurile și cum au fost așezate porțile. Nu se relatează nimic despre greutate, împotriri și piedici, cu toate că satan, așa cum rezultă din capitolele următoare, a încercat sub tot felul de forme să împiedice lucrarea sau chiar s-o nimicească. În capitolul de față sunt amintite numai zece porți. Au fost și alte porți, care nu sunt amintite aici, ca de exemplu poarta Efraim și poarta închisorii, care sunt numite în Neemia 12. Fără îndoială, aceasta are o însemnătate deosebită, dacă Cuvântul inspirat de Dumnezeu prezintă o anumită selecție și o anumită rânduială. Numărul zece vorbește despre plinătatea, despre toată responsabilitatea omului înaintea lui Dumnezeu. Așa a dat Dumnezeu zece porunci, ca să facă omului cunoscut voia Sa sfântă. Dar ce cutremurător este să citim în Numeri 14, 22, că Dumnezeu a fost ispitit de zece ori în Pustie de poporul Său încăpățânat și rebel! Neemia 11, 1 ne arată și că a zecea persoană poartă suplinitor responsabilitatea înaintea lui Dumnezeu pentru întreg poporul.

Dar aici nu vrem să vorbim despre responsabilitatea sub Lege, ci sub Duhul harului, așa cum ne arată Faptele Apostolilor 11, 23 și 2 Corinteni 8, 5-7. Credinciosul, care se află sub har, acționează sub impulsul dragostei. El are dorința să facă progrese spirituale, să crească în cunoașterea lui Isus Hristos, Domnul său, și să crească spre desăvârșirea lui Hristos, ca să fie găsit spre lauda și gloriificarea Numelui Său.

Dacă vom merge în jurul cetății de la o poartă la altă poartă, vom găsi referiri foarte bune pentru viața credinciosului, începând de la întoarcerea lui la Dumnezeu și până în clipa când va ajunge să vadă fața Domnului în slavă.

Porțiunile de zid dintre porți arată viața noastră ca mărturie înaintea lumii. Dar aici vrem să ne preocupăm numai cu porțile. Ele sunt enumerate în capitolul 3 în următoarea succesiune: poarta oilor, poarta peștilor, poarta cea veche (sau: poarta zidului vechi), poarta văii, poarta gunoiului, poarta izvorului, poarta apelor, poarta cailor, poarta de la răsărit și poarta Mifcad.

În versetul 1 este amintit marele preot Eliașib ca constructor al porții oilor, fără îndoială cel mai înalt rang al cetății, și în această poziție el trebuia să fie potrivit cu Maleahi 2, 6-7 păstorul oilor și prin aceasta un exemplu pentru ele. Dar nu citim că el a pus încuietori și zăvoare, așa cum este în cazul celorlalte porți. Da, dimpotrivă, el se unește cu Tobia, dușmanul poporului lui Dumnezeu (Neemia 13, 4)! El nu și-a crescut copiii »în mustrarea și învățătura Domnului«

(Efeseni 6, 4), căci vedem în Neemia 13, 28, că copiii lui se abat de pe drumul credincioșiei; nepotul lui se căsătorește cu o fiică a lui Sanbalat, care de asemenea era un dușman al poporului. Nu vrem să ne preocupăm mai mult cu acest bărbat; îl amintim numai din cauza funcției lui și a legăturii lui cu poarta.

Vrem să studiem însemnătatea porților în succesiunea prezentată:

Poarta oilor ne îndreaptă privirea spre Păstorul cel bun, care Își dă viața pentru oi (Ioan 10, 11), care merge înaintea lor și oile Lui Îl urmează (Ioan 10, 14). Aici este fundamentul vieții veșnice. El a fost așezat în veșnicie, înainte de a începe timpul (Efeseni 3, 11). El este așa de adânc și așa de lat, că poate primi pe orice păcătos pierdut care își pune încrederea în Păstorul cel bun. El Și-a dat viața pentru oi, El Și-a vărsat sângele scump pe crucea Golgota pentru iertarea păcatelor; căci *»fără vărsare de sânge nu este iertare de păcate«* (Evrei 9, 22).

Dar acest minunat plan de mântuire, pe care Dumnezeu l-a alcătuit în hotărârea Lui veșnică, trebuie făcut cunoscut oamenilor, și Dumnezeu în harul și dragostea Lui inegalabilă îl face cunoscut! Vom vedea cum ne este prezentată această dragoste divină.

De fiecare parte a porții oilor este un turn. Turnurile sunt locul paznicilor; ele vorbesc de vigilență. Cât de des a fost necesar pentru oamenii lui Dumnezeu să fie vigilenți, în toate timpurile trecute, și cât de necesar este și astăzi! Satan a încercat mereu să acopere adevărul cu privire la harul lui Dumnezeu, să-l întunece sau să-l denatureze. Dar Dumnezeu Însuși veghează asupra lui, și lui satan nu-i va reuși. Numele celor două turnuri vorbesc de dragostea și de harul lui Dumnezeu. *»Mea«* înseamnă „o sută”, și ce ar putea altceva să însemne decât plinătate (Matei 13, 23)? Celălalt turn se numește *»Hananeel«*, și înseamnă „harul lui Dumnezeu”. În felul acesta harul lui Dumnezeu este făcut cunoscut în toată plinătatea sa. Și cui? Îngerilor? Nu, ci oamenilor lumii. Alături de el *»au zidit și oamenii din Ierihon«*, citim în versetul 2.

Ierihonul, care înseamnă „locul mirosurilor plăcute”, este un tablou al lumii cu bucuriile și plăcerile ei, dar el este așezat lângă râul morții, Iordan. Lumea aceasta poate fi atrăgătoare pentru om; dar cu toate acestea ea stă sub blestem, și mânia lui Dumnezeu este asupra ei, așa cum stătea odinioară blestemul asupra Ierihonului.

»Blestemat să fie înaintea Domnului omul care se va scula să zidească din nou cetatea aceasta a Ierihonului«, se spune în Iosua 6, 26. Dar nu este voia lui Dumnezeu, ca omul să fie lăsat fără speranță. Nu! El se gândește la creaturile Sale: nici o pasăre nu cade la pământ fără voia Sa. Și aceasta o vedem în *»Zacur«*, care înseamnă: „își aduce aminte de el” sau „păstrat în memoria lui Dumnezeu”. Dumnezeu își aduce aminte de creaturile Lui, care de la căderea lui Adam stau sub blestem, El Își aduce aminte de ele în planul Său minunat de mântuire. Acești bărbați din Ierihon, care au participat la construcția zidurilor, sunt monumente ale harului lui Dumnezeu! Ei au fost chemați și mântuiți din lumea care merge în întâmpinarea pieirii, deoarece Dumnezeu în îndurarea Sa ocupat de ei. El nu vrea ca cineva să piară. Pentru ei blestemul asupra Ierihonului nu are valabilitate.

Așa cum s-a spus la început, nu este intenția noastră să ne ocupăm cu porțiunile de zid dintre două porți. Versetul 2 a fost studiat aici numai ca să arate legătura care există între fundamentul Evangheliei și efectul ei. Ajungem acum la poarta a doua.

Poarta peștilor. Ea vorbește de vestirea Evangheliei. Domnul Isus spune în evanghelia după Marcu 1, 17: *»Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni«*. Această chemare a avut ca efect, că aceia cărora le-a fost adresată chemarea și-au părăsit activitatea și L-au urmat. Ei s-au pus la dispoziția Lui, ca să devină pescari de oameni, ca să vestească Evanghelia, vestea bună.

Constructorii porții peștilor erau fiii lui Senaa; acest nume înseamnă „tufă de mărar”. Nu ne aduce aceasta aminte de blestemul rostit asupra pământului din cauza pătrunderii păcatului în această creație? *»Blestemat este acum pământul din pricina ta«* (Geneza 3, 17)! Spini și pământ va da de aci înainte. Însă acest nume ne îndreaptă privirea și spre acea scenă zguduitoare descrisă în Matei 27, 29: *»Au împletit o cunună de spini, pe care l-au pus-o pe cap«*.

Acesta a fost sfârșitul interogării lui Isus înaintea lui Pilat, în momentul când El era gata de a merge la Golgota, ca să fie înălțat pe cruce, ca să poarte blestemul pe care l-am meritat noi. Și acum aceia, care pe baza Evangheliei cred în El, pot să fie mântuiți și ei înșiși să devină vestitori ai Evangheliei. Această poartă are încuietori și zăvoare. Aceasta ne amintește, că dușmanul stă pregătit afară, ca să încerce cu toate mijloacele să intre în cetate, ca să distrugă lucrarea. Este nevoie de foarte mare atenție, ca el să fie ținut afară. Aceasta era valabil nu numai atunci în timpul construirii și al luptei, ci este și acum valabil, și este valabil și în viitor. Dușmanul se străduiește întotdeauna să distrugă zidurile de separare; el caută acces în familii, în Adunarea lui Dumnezeu, ca să introducă întinăciunea, așa cum vedem în exemplul îngrozitor din capitolul 13. Poporul lui Dumnezeu are misiunea să prevadă toate porțile cu încuietori și zăvoare. Aceasta este deosebit de important în timpul nostru, când învățături greșite caută să pătrundă. Rămâne valabil: marele adevăr al Evangheliei trebuie păstrat curat și trebuie păzit. Ne ocupăm acum cu următoarea poartă.

Poarta cea veche, sau: poarta zidului vechi indică umblarea în adevăr. *»Stați în drumuri, uitați-vă și întrebați care sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună; umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre«* (Ieremia 6, 16).

Dacă prin credința în Evanghelie am devenit copii ai lui Dumnezeu, atunci avem nevoie de lumina adevărului pentru drumul nostru de credință. *»Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină, dă pricepere celor fără răutate«* (Psalmul 119, 130). Nu cunoașterea înțelepciunii lumii, nu învățăturile și rânduielele din partea oamenilor sunt cele după care noi trebuie să ne orientăm; firul nostru călăuzitor este numai Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru umblarea noastră avem nevoie de un fundament tare, așa cum este el prezentat în Faptele Apostolilor 2, 42. Aici avem cele patru părți principale ale umblării unui creștin potrivit cu adevărul. Acolo se spune: *»Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească (sau: în părtășie), în frângerea pâinii și în rugăciuni.«* Pe acest fundament stăteau primii creștini, pe el s-au bazat părinții, care au mers înaintea noastră, a căror credință suntem chemați s-o urmăm. Ca sfinți și iubiți, ca cetățeni din Casa lui Dumnezeu, și noi trebuie să fim clădiți pe temelii apostolilor și profeților, să creștem și să fim zidiți împreună, ca să fim un Templu sfânt în Domnul, un lăcaș al lui Dumnezeu în Duhul (compară cu Efeseni 2, 20-22).

Dacă în umblarea noastră corespundem acestei chemări înalte, dacă suntem credincioși adevărului în dragoste (Efeseni 4, 15), dacă suntem din inimă ascultători de modelul învățăturii în care am fost instruiți (Romani 6, 17), atunci ascultarea față de adevăr va aduce roadă în inima noastră, roadele Duhului, pe care Dumnezeu vrea să le vadă la noi, căci Cuvântul adevărului Evangheliei este aducător de roadă (Coloseni 1, 5-6). În viața noastră se va vedea că *»umblăm în adevăr«*. Și dacă acest adevăr divin va fi lucrător în inimile noastre, atunci el ne va smeri. Adevărul nu vrea să înalțe pe credincios, ci să-l așeze pe locul supunerii, al modestiei, al smereniei. Vom vedea aceasta când ne vom ocupa cu poarta următoare.

Poarta văii. *»Când străbat aceștia Valea Plângerii, o prefac într-un loc plin de izvoare, și ploaia timpurie o acopere cu binecuvântări«* (Psalmul 84, 6). Valea vorbește de coborâre. De smerenie. Dar orice credincios, care ocupă acest loc, poate fi sigur, că acest loc nu este numai un loc al plânsului și lacrimilor, ci că el va fi pentru el un loc al binecuvântării. *»Valea Baca«* va deveni un loc de izvoare, un loc al binecuvântării, a cărei înfățișare o găsim în ploaia timpurie. Aici ne este prezentată lecția: *»Smeriți-vă dar sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalțe«* (1 Petru 5, 6). Deseori credincioșii se roagă ca Domnul să-i smerească, dar aceasta nu este potrivit cu voia lui Dumnezeu; dar noi ne putem ruga pentru harul de care avem nevoie, ca noi să ne smerim.

Și în 1 Petru 5, 5 suntem îndemnați să ocupăm locul de smerenie: *»... să fiți împodobiți cu smerenie. Căci Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har.«* Expresia: *»împodobiți cu smerenie«* este remarcabilă. Ea înseamnă, ca și cum ai fi încins cu smerenie. A fi

încins cu smerenie înseamnă să ocupi locul de smerenie, dar nu înaintea oamenilor, ci înaintea lui Dumnezeu. Observă marele exemplu din Filipeni 2, 3-8! Aici Domnul nostru preaslăvit a ocupat locul cel mai de jos, cum n-a făcut nimeni niciodată. El S-a smerit până la moarte, da, până la moarte pe cruce. Să tragem foloase din aceste îndemnuri!

Semnificativ este și înțelesul numelor constructorilor acestei porți: Hanun și locuitorii Zanoahului. Hanun înseamnă „grațiat” și Zanoah înseamnă „lepădare, a arunca sau a casa”. Ca unii care am fost grațiați, să casăm și să aruncăm tot ce ne împiedică, dar în mod deosebit »să lepădăm faptele întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii« (compară cu Romani 13, 12). »Nu luați deloc parte la lucrările întunericului, ba încă mai degrabă osândiți-le« (Efeseni 5, 11). Numai când noi, ca unii care am avut parte de îndurare în Preaiubitul, dorim să fim ca El și să ocupăm locul de smerenie vom fi capabili, ca și locuitorii Zanoahului, să lepădăm faptele neroditoare ale întunericului. Vedem aceasta la poarta următoare.

Poarta gunoiului. Ea vorbește despre întinare, necurăție, mizerie și păcat.

»Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, prea iubitorilor, să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu« (2 Corinteni 7, 1). Citește și Efeseni 5, 3-11.

Pe această poartă s-a scos gunoiul și murdăriile din cetate într-un loc stabilit pentru aceasta în afara zidurilor cetății. Este remarcabil, că poarta gunoiului se afla de partea opusă a porții oilor, în partea cea mai îndepărtată a cetății. Și gunoiul de la animalele de jertfă trebuia îndepărtat cât mai mult de teritoriul Templului. Nu arată cu toată severitatea acest fapt cât de dezgustător este în ochii lui Dumnezeu orice necurăție și întinăciune, pe scurt, orice păcat? El nu poate tolera niciodată păcatul în prezența Sa. Dar cât este de mângâietor să ști că El a îndepărtat de la noi orice fărădelege, cât este de departe răsăritul de apus, și nu vrea să-Și mai aducă aminte de ele. Noi suntem solicitați să ne curățim de orice întinăciune. Dar aceasta este imposibil, dacă avem o părere înaltă despre noi; noi trebuie să ocupăm locul de la poarta văii, cu toată smerenia, dar și cu frică și cutremur înaintea sfințeniei lui Dumnezeu. Urmarea binecuvântată va fi sfințirea în frica de Dumnezeu. Apostolul Pavel a considerat tot ce lumea îi oferea, ca o pierdere, da, ca un gunoi, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Isus Hristos. Să nu renunțăm și noi la ispitele și plăcerile lumii acesteia, la legăturile rele și la orice jug nepotrivit? Așa ne îndeamnă apostolul Ioan: »Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. ... pofta firii pământești (a cărnii), pofta ochilor și lăudăroșia vieții nu este de la Tatăl, ci din lume« (1 Ioan 2, 15-16).

Ca și copii ai lui Dumnezeu avem Duhul Sfânt. El vrea să fie Conducătorul și Călăuzitorul nostru. Cât de des nu am împiedecat noi puterea prezenței Sale prin preocuparea cu lucrurile lumii acesteia? Dragă cititor, cât de des folosești tu această poartă? Sau permiți lucrurilor lumii acesteia să se cuibărească la tine? Ești așa de preocupat cu ele, că Duhul Sfânt, care locuiește în tine, nu are nici o putere să acționeze în viața ta? Să ne folosim mai mult de această poartă, să ne curățim, ca lucrarea Duhului în viața noastră să devină tot mai vizibilă.

Poarta izvorului ne arată acum viața credinciosului umplută de Duhul. Trebuie să luăm seama, că traducerea exactă nu este poarta izvorului, sau poarta izvoarelor, ci aici este vorba de un „izvor artezian”, din care iau naștere toate acțiunile. Cine scoate din acest izvor, »din trupul lui vor curge râuri de apă vie« (Ioan 7, 38). Această poartă nu vorbește de primirea Duhului Sfânt, căci aceasta are loc atunci când primim Evanghelia, așa cum am văzut clar la studiul porții peștilor. Duhul Sfânt Își face locuință în cel credincios în momentul când el ajunge la credința vie în Mântuitorul lui. Atâta timp cât nu ne lăsăm călăuziți și conduși de Duhul Sfânt, care locuiește în noi, revărsările Duhului în viața noastră nu sunt simțite și nici văzute. Dacă nu are loc curățirea și sfințirea, puterea spirituală nu poate fi activă.

Dar dacă am îndepărtat din viața noastră toate lucrurile care pot să ne întineze, așa cum am văzut la poarta gunoiului, atunci poate să devină vizibilă acțiunea Duhului care locuiește în noi, atunci »umblăm în Duhul«.

Vrem să ne amintim aici că curățirea nu înseamnă același lucru cu mântuirea. Curățirea este lucrarea Duhului lui Dumnezeu în noi după ce am fost mântuiți. Ce înseamnă curățirea vedem în 1 Petru 1, 22, unde ea este caracterizată ca »ascultarea față de adevăr«. Prin faptul că ascultăm de adevăr, că ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, creăm premiza să se vadă influența Duhului în noi. »*Roada Duhului este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege. Cei ce sunt ai lui Hristos Isus și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei*« Galateni 5, 22-24). Nu este o nebunie și pierdere de timp, să ocupi poziția unui creștin și să umbli în poftele firii pământești, (compară cu Galateni 16-21)? De ce să nu respectăm porunca din versetul 25: »*Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul*«?

Cititorul atent va observa că poarta izvorului este singura poartă care a fost acoperită (versetul 15). Cât de important este deci să luăm seama ca prospețimea izvorului Duhului Sfânt să nu fie tulburată prin tot felul de influențe din afară. Să ne ferim cu mare atenție, să nu întristăm Duhul, să nu-L sufocăm sau să-L stingem!

Supunându-ne călăuzirii Duhului, Cuvântul lui Dumnezeu va câștiga tot mai multă putere în viața noastră. Gândul acesta ne conduce la poarta următoare.

Poarta apelor. Aici este vorba de Cuvântul lui Dumnezeu. »*La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu*« (Ioan 1, 1). Apa este în Scriptură un simbol al Cuvântului lui Dumnezeu (Ioan 3, 5), și acest Cuvânt este veșnic. La poarta izvorului a fost de asemenea vorba de apă, dar era apa în acțiune, era vizibilă în revărsarea ei ca răspuns la lucrarea Duhului Sfânt. Vedem aceasta în Ioan 7, 37-39. Acolo Scriptura vorbește clar despre faptul că apa curgătoare este rezultatul acțiunii Duhului Sfânt în cel credincios: »*Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El.*« La poarta apelor, dimpotrivă, în tabloul apei vedem Cuvântul lui Dumnezeu în existența lui veșnică. »*Cuvântul Tău, Doamne, dăinuiește în veci în ceruri*« (Psalmul 119, 89).

În Ioan 1, 1 Cel veșnic este El Însuși Cuvântul, și în Apocalipsa 19, 13 Numele lui este numit: »*Cuvântul lui Dumnezeu*«. Acest Cuvânt stă înaintea noastră în toată mărișia Lui, așa cum spune Isaia 26, 4: »*Domnul Dumnezeu (sau: Iah) este Stânca veacurilor*«. Iah este numele lui Dumnezeu care caracterizează veșnicia existenței Lui, pentru care trecutul, prezentul și viitorul înseamnă un singur acum. Numele Iehova ne prezintă pe Dumnezeu ca Cel ce există veșnic, Cel ce nu se schimbă, care va fi pentru poporul Său ce a promis să fie. Este »*Cel ce este și Cel ce era și Cel ce vine*« (Apocalipsa 1, 8).

La această poartă nu ne sunt prezentate nici un fel de lucrări de îmbunătățire, și ca simbol nici nu are nevoie. Probabil că nu a fost distrusă prin pustiirile provocate de război. Ce ar putea oamenii face împotriva »*Stâncii veacurilor*«? »*Temelia puternică a lui Dumnezeu stă*«!

În Neemia 8, 1 poporul se strânge ca un singur om pe locul dinaintea porții apelor, ca să asculte citirea Cuvântului lui Dumnezeu: »*Tot poporul a fost cu luare aminte la citirea cărții Legii*« (versetul 3).

Ce putere minunată este în acest Cuvânt divin! Prin acest Cuvânt oamenii se nasc din nou (1 Petru 1, 23). El este o candelă pentru picioarele noastre și o lumină pe cărarea noastră (Psalmul 119, 105). Evrei 3, 1 ne relatează că toate lucrurile sunt purtate prin cuvântul puterii Sale. Să punem la inimă îndemnul apostolului Pavel, să lăsăm cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în noi (Coloseni 3, 16). O, dacă ne-am bucura de Cuvânt, așa cum se bucura psalmistul, »*ca unul care a găsit o pradă mare*« (Psalmul 119, 162). Prin folosirea continuă a acestei porți vom deveni echipați pentru orice lucrare bună și vom deveni capabili să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă în față. Acest gând ne conduce la poarta următoare.

Poarta cailor. Înaintăm cu grabire în întâmpinarea țintei!

Cu privirea și inima îndreptată spre Hristos glorificat, subiectul sublim și ținta credinței, putem să spunem împreună cu apostolul Pavel: »*uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce*

este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus» (Filipeni 3, 13b-14).

Calul este privit în mod obișnuit ca model al luptătorului în credință, din cauza caracteristicilor lui minunate, care îl arată ca un cal de luptă și de război, și anume, puterea, gata de a intra în acțiune și curajul. Caracteristicile lui ca și cal de cursă, rapiditatea și tenacitatea, ne pot sluji ca model pentru alergarea care ne stă în față, a cărei țintă și preț este Hristos Însuși. Așa spune apostolul Pavel: *»M-am luptat lupta cea bună, am terminat alergarea, am păzit credința«* (2 Timotei 4, 7). În capitolul 3 din scrisoarea adresată filipenilor, apostolul ne dă un exemplu bun a ceea ce înseamnă să alergi spre țintă: în această alergare nimic nu trebuie să-l împiedice și nici să-l rețină.

Pentru un concurs de alergări este necesar să te încingi. Chiar de la ieșirea copiilor lui Israel din Egipt citim că ei trebuiau să mănânce paștele în grabă, având mijlocul încins. Și noi suntem solicitați să ne încingem coapsele minții noastre, și este realmente așa; numai când avem privirea îndreptată țintă spre țel și luăm gândurile roabe ascultării de Hristos, putem să înaintăm siguri și zeloși spre țintă și nu vom fi abătuți de unele lucruri și influențe ale lumii acesteia.

Dragă cititorule, să ne încingem coapsele cu adevărul, ca și apostolul Pavel, ca să putem spune împreună cu el: *»Fac un lucru ...«* (vezi Filipeni 3, 13-14). Aceasta ne pune ținta, finalul, înaintea ochilor și ne conduce la poarta următoare.

Poarta de la răsărit. Ea arată spre revenirea Domnului.

Nostalgia oricărei creaturi este îndreptată spre răsărit. Este direcția din care răsare soarele. Spre răsărit se îndreaptă așteptările tuturor ființelor vii și a plantelor. Ca exemplu ar putea să fie practica care se poate vedea zilnic într-o colonie mare de păsări. Când prima mică incandescență se ivește pe cer în răsărit, începe între păsări o trezire succesivă. Pretutindeni începe agitația. Cu cât strălucirea luminii crește mai mult, cu atât mai mare devine agitația. După aceea începe cântarea și jubilarea: un cor pe multe voci al entuziasmului și mulțumirii salută lumina zilei noi. Dar când primele raze de soare se revarsă deplin pe locul unde se află ele, cântarea încetează deodată, ca la o comandă secretă. Așteptările creaturilor s-au împlinit, și vocile păsărilor amutesc.

Dacă așa este în natură, cu cât mai mult cei mântuiți ar trebui să caute cu privirea, cuprinși fiind de o așteptare nostalgică, spre revenirea Domnului.

El va veni pentru Israel ca Soare al dreptății și pe norii cerului (Maleahi 4, 2; Matei 24, 30), când va apare cu toți sfinții Săi în putere și slavă, ca să-și întemeieze Împărăția pe pământ, și o mie de ani să domnească cu dreptate. Atunci va începe timpul de strălucire pentru pământ, pe care l-au vestit profeții.

Dar în timp ce poarta de la răsărit vorbește despre venirea Domnului, Ezechiel 10 și 11 ne relatează unele întâmplări triste din istoria poporului pământesc al lui Dumnezeu. Cu câțiva ani înainte de distrugerea definitivă a Ierusalimului, Ezechiel a fost dus captiv la Babilon (2 Cronici 36, 17-21). Acolo, la râul Chebar, a primit viziuni din partea lui Dumnezeu. El vede cum norul slavei lui Dumnezeu părăsește Ierusalimul, acea slavă, care odinioară a fost de partea poporului Israel, când a călătorit prin pustie spre Canaan (Exodul 13, 20,22; Exodul 14, 19-21). Era aceeași slavă care a umplut cortul din pustie (Exodul 40, 34-38) și Templul (1 Împărați 8, 10-13; 2 Cronici 5, 11-14). Citim în Ezechiel 10, 3 că norul este pe cale de a părăsi Templul; el umple curtea interioară cu strălucirea slavei lui Dumnezeu. În versetul 4 se pare că el zăbovește pe pragul Casei lui Dumnezeu, ca să mai rămână un timp. Dar în versetul 18 norul slavei se ridică de pe pragul Casei și se oprește la ușa porții de la răsărit. Norul zăbovește din nou aici și exprimă dorința de a nu trebui să se despartă. Nu ne amintește aceasta de acea scenă emoționantă, când Domnul Isus a plâns asupra Ierusalimului și a zis: *»Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile, care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi«* (Luca 19, 42).

Dar Israel nu a vrut să-și recunoască păcatele, nu a vrut să se plece cu pocăință și credință, și din cauza aceasta a trebuit să se îplinească sentința rostită de Dumnezeu. Astfel, din poporul lui

Dumnezeu a devenit „Lo-Ami” (Nu-i poporul Meu) (Osea 1, 9). Și acum vedem în Ezechiel 11, 23 cum slava lui Dumnezeu părăsește Ierusalimul: »*Slava Domnului s-a înălțat din mijlocul cetății, și s-a așezat pe muntele de la răsăritul cetății*«. Acest munte este Muntele Măslinilor, pe care S-a strâns Domnul cu ucenicii Săi, când El a fost înălțat la cer înaintea ochilor lor (Faptele Apostolilor 1, 9,12).

Pe acest munte va sta El, când va veni pe norii cerului (Matei 24. 30). Și aici vede Ezechiel norul care zăbovește pentru ultima dată; dar în versetul 24 se întrerupe viziunea și prin aceasta se termină cu prezența permanentă a lui Dumnezeu la poporul Său. Poporul Său este de acum în colo „Lo-Ami” (Nu-i poporul Meu).

Toate acestea se referă la lucrarea lui Dumnezeu cu Israel, și cu siguranță amintirea porții de la răsărit are însemnătatea ei în acest context. Noi însă, preaiubiților, avem binecuvântata speranță, care în 1 Tesaloniceni 4, 13-18 ne este pusă așa de viu înaintea ochilor. Pentru noi revenirea Domnului nu este comparată cu răsăritul soarelui, ci noi Îl așteptăm pe Domnul nostru, ca pe »*Luceafărul strălucitor de dimineață*« (Apocalipsa 22, 16).

Cu această speranță și cu această mângâiere în inimă privim înainte și așteptăm clipa când vom fi strânși în jurul Lui și Îl vom vedea, așa cum este. Acesta va fi următorul eveniment mare, pe care noi îl așteptăm: »*Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul*.« (1 Tesaloniceni 4, 16-17). Cu aceasta ajungem în studiul nostru la ultima poartă, la care avem a face cu strângerea noastră în prezența Lui.

Dar mai înainte de aceasta, încă câteva remarci cu privire la »*Ziua lui Hristos*«, care mai este denumită și »*ziua aceea*« (2 Timotei 4, 8). Această perioadă merge paralel cu timpul necazului cel mare de pe pământ, sau cu cele 70 de săptămâni-ani din cartea lui Daniel.

Deci ziua lui Hristos ne prezintă o scenă cerească. Ea începe când toți morții în Hristos au înviat și toți credincioșii care mai sunt în viață au fost luați cu toții împreună în nori, ca să întâmpine pe Domnul în văzduh (1 Tesaloniceni 4, 13-18). Această zi se va încheia, după cum credem noi, când Mirele va coborî din cer împreună cu mireasa Sa cu putere și slavă mare, ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor (Apocalipsa 19, 7,8,11-16). Primul eveniment din timpul acestei perioade va fi scaunul de judecată al lui Hristos, și ultimul va fi nunta Mielului, scurt timp înainte de a doua venire a Lui în putere și slavă. Fără îndoială vor avea loc unele lucruri între Hristos și Biserica Sa, care nu ne sunt descoperite direct; dar din simboluri, dacă le studiem cu atenție, putem primi unele cunoștințe binecuvântate referitoare la »*ziua aceea*«. Mulți creștini privesc cu mare teamă și frică spre scaunul de judecată al lui Hristos, când se gândesc la faptele lor, care vor trebui judecate acolo. Dar dacă vom studia atent poarta Mifcad în înțelesul ei simbolic, toată frica și teama va dispărea; căci această poartă ne arată așa de multă dragoste divină, simpatie și gingășie, că va trezi chiar și în inima celui mai slab copil al lui Dumnezeu dorința arzătoare după această clipă a descoperirii. Vrem să ne ocupăm cu ultima poartă.

Poarta Mifcad. Este vorba de »*ziua lui Hristos*«.

Aceasta este ziua când toți cei mântuiți, începând de la Abel și până la sfârșitul timpului de har, vor fi chemați de pe acest pământ și vor apărea înaintea Mai-marelui Păstor (1 Petru 5, 4). Cuvântul Mifcad are înțeles dublu: înseamnă atât trecere în revistă cât și distribuire. Trecerea în revistă este o expresie militară, este strângerea unei trupe cu scopul de a fi inspectată. Distribuirea înseamnă împărțirea dreaptă a răsplatei. Acestea au loc în Apocalipsa 22, 12: »*Iată, Eu vin curând, și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta Lui*«. Este semnificativ și adevărat, că: »*Toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul, pe care-l va fi făcut când trăia în trup*.« (2 Corinteni 5, 10). Atunci Acela, care are ochii ca flacăra focului, va despărți lemnul, fânul și trestia de aur, argint și pietre scumpe (compară cu 1 Corinteni 3, 12-

15). Ca și aurul curat și argintul purificat vom reflecta chipul Celui care face curățirea, căci vom fi asemenea Lui (1 Ioan 3, 2).

Dar lecția pe care o învățăm la această poartă nu se referă numai la judecata înaintea tronului de judecată pentru răsplătire al lui Hristos; poarta Micfad și numele care sunt în legătură cu ea ne vorbesc despre gingășia, simpatia și bucuria Aceluia care ne-a iubit așa de mult, că S-a dat pe Sine Însuși pentru noi. Aceasta este valabil atât pentru noi, cât și pentru Israel și pentru sfinții din timpurile trecute.

Dacă deja pelerinii oboseți din toate timpurile au privit cu nostalgie spre ziua unirii lor cu Domnul lor, nu este mai puțin adevărat, că inima Lui așteaptă cu o dorință fierbinte clipa când va avea cu Sine pe cei care i-a cumpărat cu un preț așa de mare. Vedem aceasta din următoarele locuri din Scriptură: »... *cum se bucură mirele de mireasa lui, așa se va bucura Dumnezeuul tău de tine*« (Isaia 62, 5). »... *așa cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea*« (Efeseni 5, 25). Nici măcar dragostea firească nu se mulțumește până nu și-a atins ținta. Tot așa și dragostea Domnului nostru plin de har nu este satisfăcută, până când nu și-a găsit odihna în obiectele simpatiei sale. Cât de clar exprimă profetul Țefania acest lucru: »*Domnul Dumnezeuul tău este în mijlocul tău ca un viteaz care va salva; El se va bucura de tine cu bucurie: va tăcea în dragostea Lui, Se va veseli de tine cu cântare de veselie*« (Țefania 3, 17). Și în Isaia 53 versetul 11 se spune: »*Va vedea rodul muncii sufletului Lui și Se va înviora*«. Nu exprimă aceste cuvinte gingășia emoționantă, care fericește, a dragostei Sale, pe care o va arăta celor ce sunt ai Săi în acele zile, când El ca Mire va întâmpina cu bucurie mireasa? Despre această dragoste gingașă vorbește poarta Mifcad și porțiunea de zid care o înconjoară.

Această porțiune de zid este reparată până la casa Netinim. Înțelesul acestui cuvânt este „cei dați”. Sunt unii, pe care Dumnezeu i-a cruțat de pedeapsa meritată și pe care i-a dat pentru lucrarea la Casa lui Dumnezeu. Despre aceasta se relatează în Iosua 9, când locuitorii din Gabaon au indus în eroare pe Iosua de frica lui Israel, și el a făcut un legământ cu ei, prin care ei erau cruțați de la nimicire. Vedem apoi în versetul 27, că ei au fost hotărâți să stea la dispoziție pentru popor și pentru altarul Domnului. Și în Numeri 31, 47 se spune că o parte din captivii madianiți au fost aleși și rânduiți, ca sub comanda leviților să facă slujbe la Casa Domnului. Dar vor fi și »în ziua aceea« din aceia care au fost „dați”? Desigur! Sunt din aceia care au rămas cruțați de judecată. Despre ei este vorba în Ioan 17, 9-24: »*Pentru ei Mă rog. Nu Mă rog pentru lume, ci pentru aceia, pe care Mi i-ai dat Tu; pentru că sunt ai Tăi*«, și mai departe: »*Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea*«. Aceștia sunt deci, cei care au crezut în Domnul Isus ca Mântuitor al lor și au devenit moștenitorii slavei. Și acum El îi păstrează pentru ziua aceea, ziua descoperirii, când El îi va prezenta lui Dumnezeu și Tatăl Său cu cuvintele: »*Iată-Mă, Eu și copiii, pe care Mi i-a dat Dumnezeu*« (Evrei 2, 13).

Putem presupune că poarta Mifcad este identică cu poarta păzitorului și cu poarta de aur; căci pe locul din interiorul acestei porți se ofereau spre vânzare diferite animale și păsări pentru jertfe, care erau aduse de departe. Grija pentru aceste animale de jertfă făcea parte din datoria slujitorilor Templului (sau: netinim – slujitori ai Templului cu rang inferior). Păstrarea și vânzarea avea loc înaintea casei slujitorilor Templului și a negustorilor (versetul 31).

Vrem să îndreptăm atenția cititorului și spre un alt lucru, care cu siguranță nu este lipsit de importanță. La primele nouă porți denumirea porții ocupă primul loc; textual ar trebui tradus astfel: a oilor poartă, a peștilor poartă, etc. Aceasta este valabil și pentru poarta cea veche, sau „poarta zidului vechi”. La ultima poartă este invers. Aici numele stă pe locul doi – fiind singura poartă denumită în această ordine, chiar și în ebraică. Desigur există un motiv pentru aceasta, căci în Cuvântul lui Dumnezeu totul are însemnătatea lui, chiar și numele. Înainte de a cerceta motivele, de ce poarta Mifcad are această denumire, vom face o scurtă privire retrospectivă la porțile deja studiate.

Așa cum am constatat la început, în acest studiu se va arăta că fiecare poartă din zidurile Ierusalimului în succesiunea lor prezintă progresul în viața spirituală a credinciosului, din

momentul în care el a venit la credința vie în Domnul Isus ca Mântuitor al lui, și până în momentul când la prima venire a Domnului el va fi dus în slavă.

La poarta oilor am văzut pe Păstorul bun, care Și-a dat viața pentru oile Sale, și în felul acesta a pus temelia mântuirii. Poarta peștilor ne-a arătat, cum este oferită Evanghelia păcătoșilor pierduți, pentru mântuirea tuturor celor care cred. Poarta cea veche a vorbit despre adevărul care devine posesiune a credinciosului tânăr și îi oferă un fundament puternic pentru umblarea lui, în timp ce poarta văii a arătat poziția celui smerit, care este necesară, ca să-i arate celui care crede propria incapacitate și lipsa de demnitate, ca astfel să fie trezită dorința de a renunța la tot ce îl împiedică să meargă pe drumul credinței cu credincioșie și dependență. Am văzut aceasta la poarta gunoiului, unde este vorba de curățirea de orice întinăciune a cărnii (a firii pământești) și a duhului, ca să fi făcut apt pentru a trăi o viață în Duhul, așa cum ne-a devenit clar la studiul porții izvorului. Cine oferă în felul acesta loc acțiunii Duhului Sfânt, acela va fi tot mai mult întemeiat pe Cuvântul lui Dumnezeu, despre care a dat mărturie poarta apelor. Prin faptul că credinciosul face Cuvântul lui Dumnezeu ca singur fir călăuzitor al lui, în el se trezește dorința de înaintare în alergarea credinței, am văzut aceasta la poarta cailor. Având coapsele încinse cu adevărul, el aleargă spre țintă: Hristos în slavă. Poarta de la răsărit a fost un model al speranței care ne așteaptă, care arată spre revenirea Domnului; El va lua pe ai Săi la Sine în slavă.

De ce denumirea porții Mifcad este prezentată invers?

Toate cele nouă porți studiate până acum ne prezintă drumul călătorului, care merge spre ținta sa cu privirea îndreptată înainte și cu inima îndreptată în sus. Ținta lui este atinsă și nădejdea lui împlinită când va fi la Domnul, pentru ca să fie pentru totdeauna cu El. Atunci el va cânta împreună cu ceilalți cântarea nouă, pe care o găsim în Apocalipsa 5, 5-10: *»Vrednic ești Tu ... căci ai fost junghiat, și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam. Ai făcut din ei o Împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru ...«.*

Așa cum numele porții este prezentat în succesiune inversă, tot așa va fi și poziția noastră: atunci nu vom mai privi spre țintă; nu, atunci vom fi ajunși la țintă și vom privi înapoi. Atunci vom recunoaște, așa cum și noi am fost cunoscuți și privind înapoi vom preamări bunătatea Lui, care în fiecare dimineață a fost nouă. Vom înțelege harul Său, care ne-a purtat, ne-a păstrat și ne-a adus la țintă. Vom privi cu admirație și vom lăuda călăuzirea de care am avut parte aici din partea Lui, care deseori nu am înțeles-o. Atunci vom înțelege dragostea mai presus de orice înțelegere a lui Hristos, care S-a dat pe Sine la crucea Golgota lui Dumnezeu ca Miel sfânt de jertfă.

Călătoria noastră în jurul cetății Ierusalimului se încheie aici, căci în versetul 32 ajungem din nou la poarta oilor. Aceasta vrea să ne amintească, că El este începutul și sfârșitul, că toate lucrurile din cer și de pe pământ se referă la El și în El sunt desăvârșite. Nu vrem să-L pierdem niciodată dinaintea ochilor, pe El, Cel care a spus: *»Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun își dă viața pentru oi«* (Ioan 10, 11). Toate binecuvântările pământului își au izvorul numai în lucrarea de pe Golgota. Crucea de pe Golgota va fi în toată veșnicia izvorul bucuriei strălucite și al desfătării inexprimabile.